

Kirjailija Onttoni Miihkali 75 vuotta

Onttoni Miihkali puutarhassaan 1978.

Heimokirjailijamme Onttoni Miihkali täyttää 75 vuotta 3. 1. -79 Ruotsissa, kaukana rakkaasta Vienan Karjalasta ja kaukana tästäkin "heimojen maasta". Hän oli luettu kirjailija 1930 ja 40-luvulla. Hänellä on ollut oma sarkansa. Olemme kiitollisia hänelle siitä, että hän on vieraalla maallakin voinut ja halunnut muistaa karjalaisia aiheita ja julkaista ne lehdessämme. Hänen jatkokertomuksensa "Pojat lähtevät maailmalle" ja nyt jatkuva historiallinen romaani 1100-luvulta "Karjalaine keisarien kaupungissa" ovat olleet heimolehtemme luetuimpia sivuja.

Nämä rivit on kirjoitettu lehtemme taiton viime hetkellä. Kirjailijan persoonan ymmärtämiseksi julkaisemme pari hänen vanhaa runoansa. Niissä elää Miihkali lihana ja verenä, karjalaisena.

Toivotamme näillä riveillä lujaa terveyttä, valoisa mieltä ja armorikkaita vuosia.

Talvitie Suomeen

Talvitie, askeltie
läpi kolkon korven vie
avarahan maailmaan
tuiki tuntemattomaan.

Yksinäinen tiuku soi.
Hepo astuu, ahkeroi.
Kuuhtu hangen hopeoi.
Varjot tietä vartioi.

Minä kevein ohjaksin
ohjailen ja uneksin:
Onnenmaahan jospa vie
tämä outo talvitie.

Portilla on ihmemaan
sydän viisitoistiaan.
Kätkeytyä päivän taa
murhe on, sen aavistaa.

Yksinäinen talvitie,
missä, milloin loppus lie?
Määränpäähän hiljaa vie.
Ole oiva onnentie.

Pakolaispoika

(Oulussa 1922.)

Astelen arkana katua,
kaupunki kaunis, merkillinen.
Vieroksen outoa latua,
olen nuori ja lapsellinen.

Arveleñ: Lie uksien takana
elämä lämmin ja turvallinen.
Itse vain tuulessa akana,
kuljen kuin ruuhka irrallinen.

Muistelen mennyttä eloa,
kylää kohdussa suuren salon.
Järven sineä, honkien heloa,
oman muistan harmajan talon.

Mennyt on kaunista tarua,
se takana kuoleman rajan.
Surkea sota, elämän rajua,
hetket synkeät ankan ajan.

Päivä täynnä auringon kiloa,
edessä maailma onnellinen.
Oloni outo, vailla iloa,
olen nuori, silti murheellinen.